

Sygn. akt I CSK 648/10

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z wniosku K. G.-C. i E. C.
przy uczestnictwie Miasta W.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 kwietnia 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców od postanowienia
Sądu Okręgowego w W.
z dnia 25 marca 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., a odnoszących się do konstrukcji redakcyjnej skargi kasacyjnej, może być zatem osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie występuje jakakolwiek ze wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W szczególności nie wykazano, że sformułowane przez autora tej skargi jako istotne zagadnienie prawne rzeczywiście ma taki właśnie charakter. Sąd drugiej instancji przekonywająco wywiódł, dlaczego – w ślad za stanowiskiem Sądu pierwszej instancji - oparł swoje rozstrzygnięcie na takiej, a nie innej ocenie materiału dowodowym sprawy. Wyjaśnił też z jakich względów przyjął, że wnioskodawcy przez ustawowo określony czas nie byli samoistnymi posiadaczami spornej działki. Obszerne wywody skarżących sprowadzają się do polemiki z tym stanowiskiem i tym samym nie mogą odnieść oczekiwanego rezultatu. Należy także wskazać, że skarżący zmierzają w istocie do podważenia wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Jest to jednak niedopuszczalne z punktu widzenia jednoznacznej regulacji zawartej w art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Podkreślić należy, że przedstawienie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Wymaganie ogólnego

sformułowania pytania prawnego ma na celu umożliwienie Sądowi Najwyższemu udzielenia odpowiedzi o charakterze ogólniejszym, która wszakże nie może zastępować rozstrzygnięcia konkretnej sprawy. W rozpatrywanej sprawie, na podstawie zebranego materiału dowodowego Sądy obu instancji uznały, iż wniosek o stwierdzenie zasiedzenia nie zasługuje na uwzględnienie. Na podstawie konkretnych okoliczności, które zaistniały w sprawie trudno w zasadzie przyjmować, że mogą one mieć walor ogólny i stwarzają uniwersalne zagadnienie prawne wymagające ze względu na interes publiczny rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno być postawione ogólnie i abstrakcyjnie tak, aby mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a ponadto budzić poważne wątpliwości. Musi mieć ono jednak charakter wyłącznie prawny, a zatem nie mogą jednocześnie obejmować elementu stanu faktycznego sprawy.

Przedstawioną argumentację należy odpowiednio odnieść także do stanowiska skarżących, że w sprawie pojawia się potrzeba wykładni art. 336 w zw. z art. 172 k.c.

W tej sytuacji, skoro nie ma potrzeby dokonywania wykładni przepisów prawa, nie występuje też w niej istotne zagadnienie prawne, a zaskarżony wyrok nie narusza prawa w oczywisty sposób, ani nie zapadł w warunkach nieważności postępowania, należało orzec jak w postanowieniu (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).